

въ домътъ си, за да вземемъ хлѣбъ. Тотю съ 7 души другари отиде въ селото, а пъкъ азъ съ другитѣ хора, останахме въ храсталацитѣ. Щомъ отидоха и почукаха на вратата на Ангела, обадилъ имъ се единъ отвѣтре, като имъ казалъ, че Ангелъ го нѣмало. Пакъ се върнаха безъ хлѣбъ. И нея вечеря спяхме гладни. Презъ цѣлия следующъ день останахме тамъ. Щомъ като се мръкна, отидохме въ една мелница, отъ гдето взехме хлѣбъ и оттамъ заминахме за село Бутово, дето пристигнахме въ три часа презъ нощта (11 часа). Тотю почна да вика на кехаята. Яви се единъ човѣкъ и ни каза, че кехаята билъ боленъ. Казахме на човѣка, че сме жандарми и го показихме да ни заведе въ кжщата на чаушина. „Хлѣбъ искаме, — му казахме, — преследвахме разбойници и сме гладни!“ Отъ тукъ, отъ тамъ събраха ни доста хлѣбъ. Заклаха и четири ярета, свариха ги и ни ги донесоха. Следъ като прибрахме всичко това, излѣзохме отъ селото и следъ единъ часъ пжтуване, спрѣхме се въ една курия и тамъ лежахме на следния день, около 6 часа бѣхме изпратили нѣколко души да донесатъ вода. По всѣка вѣроятностъ тѣ сж били забелязани, следъ което ни нападна потеря и се завърза сражение. Шестнадесетъ души отъ другаритѣ се отдѣлиха на една страна, а ние съ Тотю съ дванадесетъ — на друга страна. Следъ като стреляхме по нѣ-